

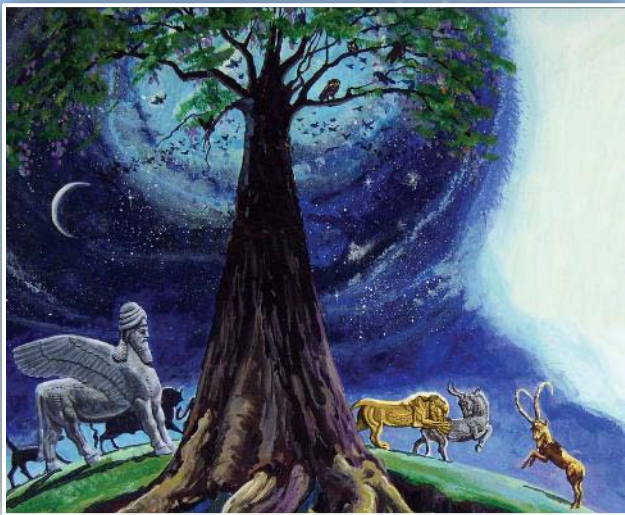
DE LA MÂNDRIE LA SMERENIE

Studiul 5, pentru 1 Februarie 2020

„Cât de mari sunt semnele
Lui și cât de puternice
sunt minunile Lui!
Împărăția Lui este o
împărăție veșnică, și
stăpânirea Lui dăinuie din
neam în neam!” (Daniel 4:3)

Daniel 4 relatează al doilea vis pe care Dumnezeu i l-a trimis lui Nebucadnețar.

De data aceasta visul nu era despre ce-l îngrijora pe rege, ci despre ce-L îngrijora pe Dumnezeu.

Pe Dumnezeu Îl preocupă salvarea tuturor. El era îngrijorat în legătură cu salvarea lui Nebucadnețar.

Ce trebuia să facă regele:

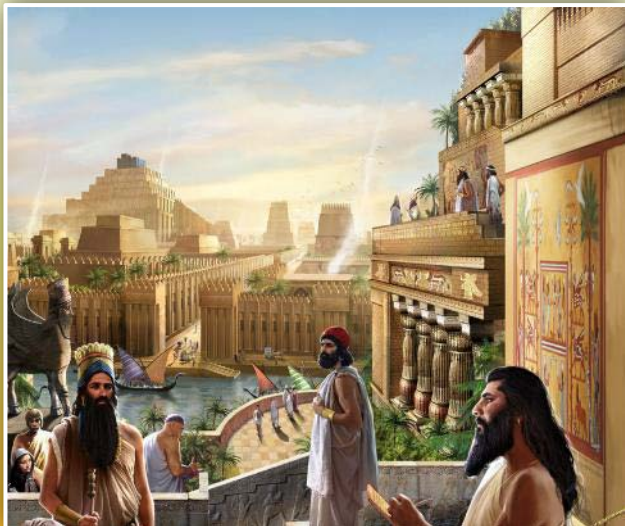
Să abandoneze vanitatea.

Să accepte autoritatea lui Dumnezeu.

Să urmeze sfatul profetului.

Ce a făcut regele:

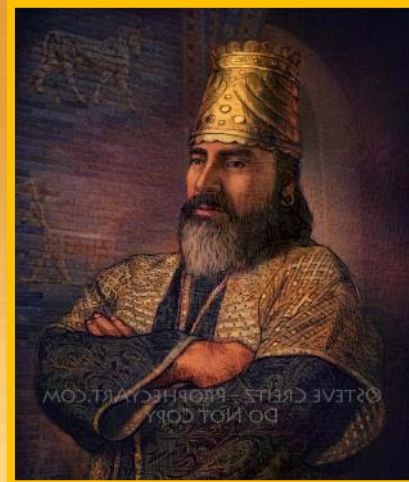
A acceptat autoritatea lui Dumnezeu.

A proclamat mila lui Dumnezeu.

ABANDONAREA VANITĂȚII

„Împăratul a luat cuvântul și a zis: 'Oare nu este acesta Babilonul cel mare pe care mi l-am zidit eu, ca loc de ședere împărătească, prin puterea bogăției mele și spre slava măreției mele?'” (Daniel 4:30)

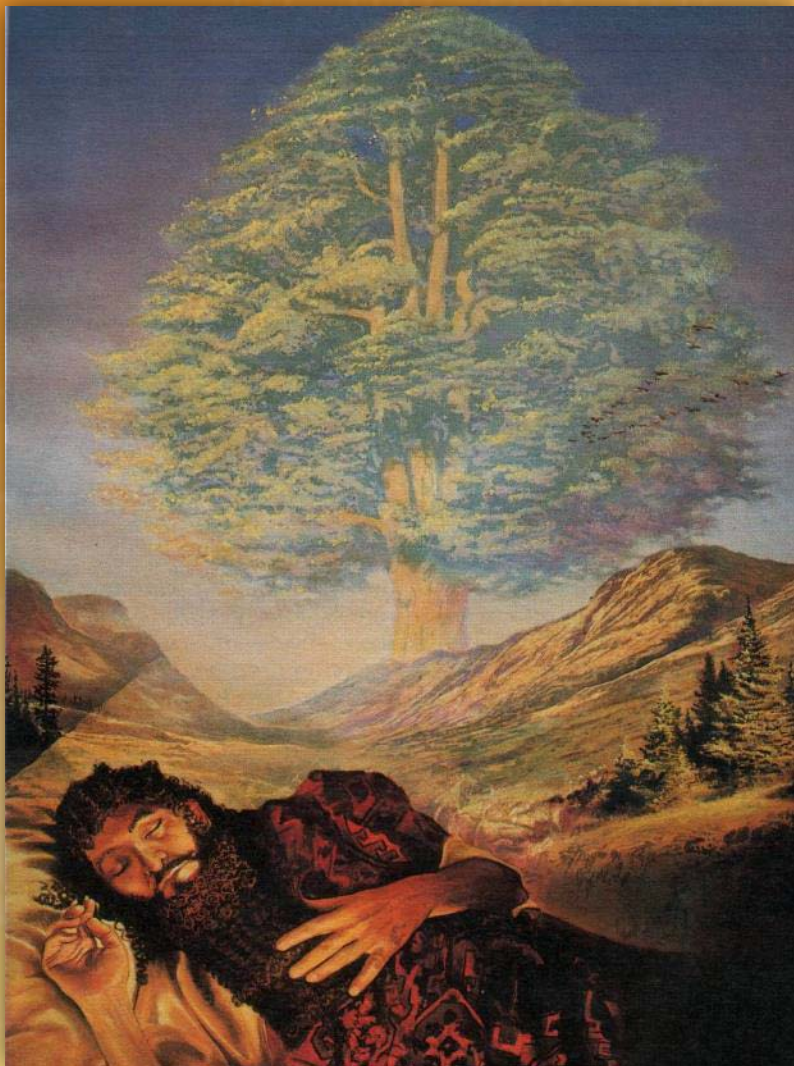
Nebucadnețar a avut un alt vis tulburător.

De data aceasta a putut să-și amintească visul însă înțelepții Babilonului un au fost capabili să-l interpreteze. Daniel a fost chemat să o facă.

Un copac măreț. Adăpostea fiarele câmpului și păsările cerului și hrănea orice făptură vie. „Un străjer sfânt” a ordonat să fie tăiat copacul.

Doar un ciot să mai rămână care să fie legat cu o legătură de fier și de bronz apoi lăsat cu fiarele câmpului pentru șapte ani.

Daniel a explicat că regele este reprezentat de copac. După cum Daniel i-a spus mai devreme: „Dumnezeul cerurilor ți-a dat împărăție, putere, bogăție și slavă.” dar regele și-a atribuit plin de vanitate aceste realizări lui însuși.

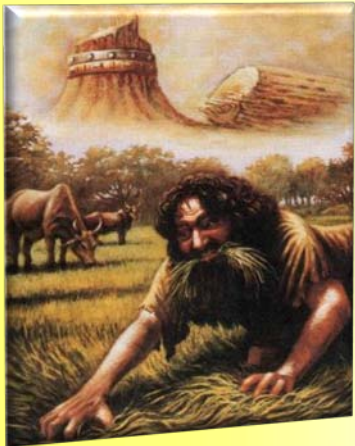
ACCEPTAREA AUTORITĂȚII LUI DUMNEZEU

„Hotărârea aceasta a fost luată în sfatul străjerilor și pusă la cale înaintea sfinților, ca să știe cei vii că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor, că o dă cui îi place și înalță în ea pe cel mai de jos dintre oameni!” (Daniel 4:17)

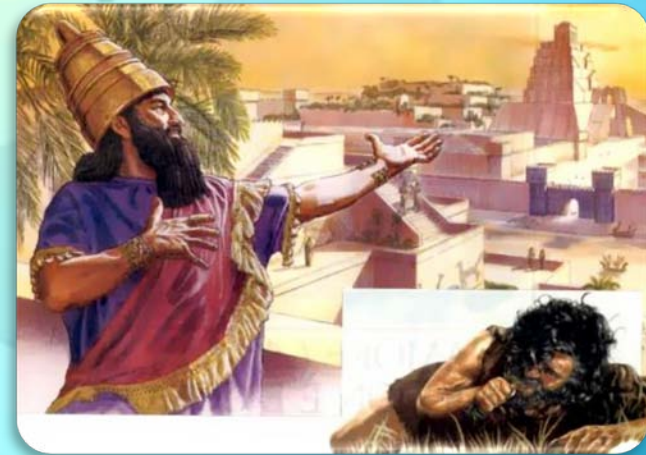
Consecința vanității lui Nebucadnețar a constat în îmbolnăvirea acestuia de o afecțiune mentală numită zoantropie. El a crezut că e animal și a început să se comporte ca atare.

El a suferit de această boală vreme de șapte ani, până ce Dumnezeu i-a restituit rațiunea. Dumnezeu a dorit ca Nebucadnețar să accepte că doar El „stăpânește peste împărăția oamenilor.”

Lui Nebucadnețar i s-a promis că împărăția lui va rămâne stabilă de-a lungul acelei perioade de șapte ani.

Noi trebuie să admitem și să acceptăm că Dumnezeu trebuie să stăpânească în viețile noastre. El este Domnul vieților noastre.

URMÂND SFATUL PROFETULUI

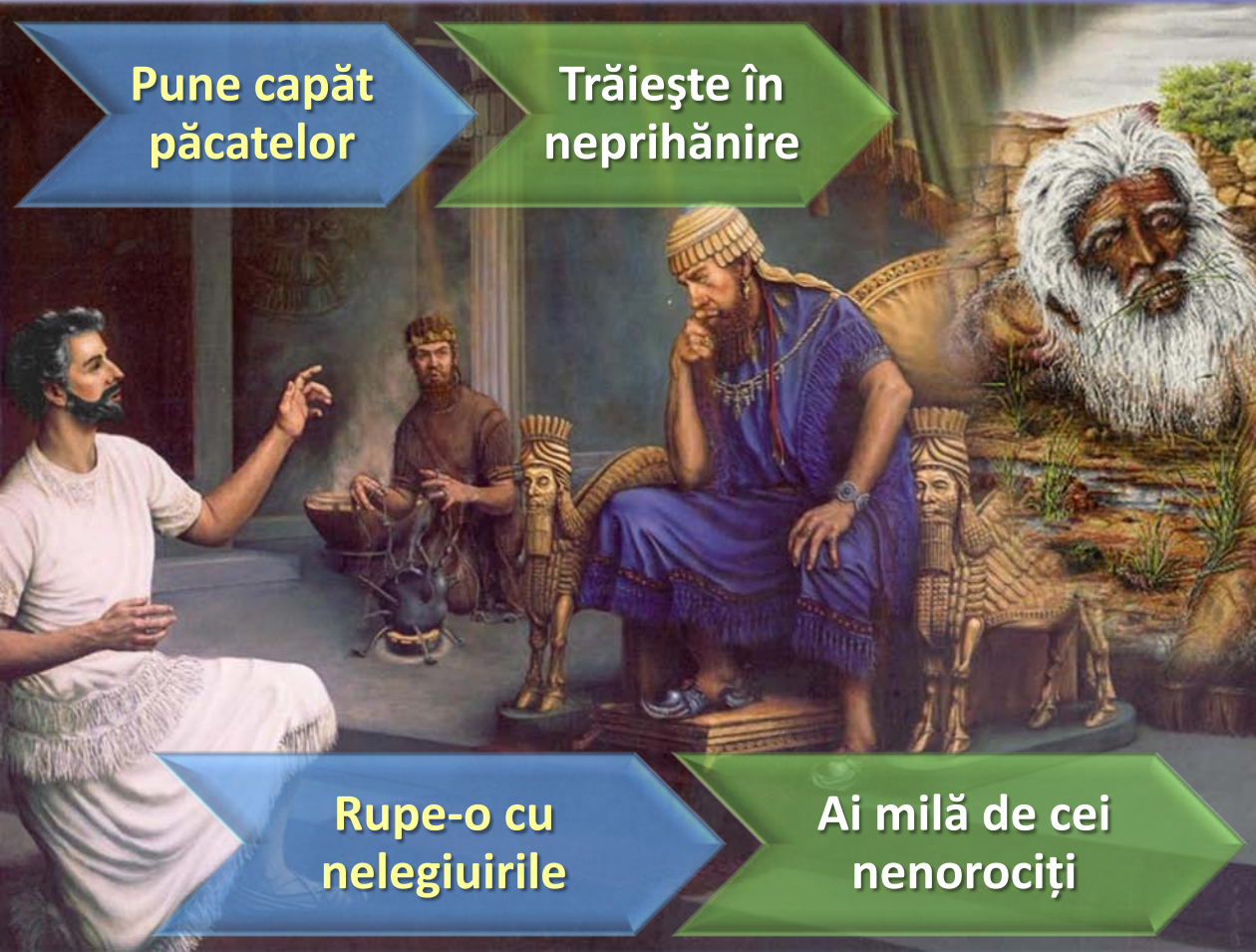
„De aceea, împărate, placă-ți sfatul meu! Pune capăt păcatelor tale și trăiește în neprihănire, rupe-o cu nelegiuirile tale și ai milă de cei nenorociți, și poate că ți se va prelungi fericirea!” (Daniel 4:27)

Nebucadnețar nu era obligat să aștepte pasiv împlinirea sentinței sale.

Cum ar fi putut-o evita? Prin ascultarea sfatului profetului:

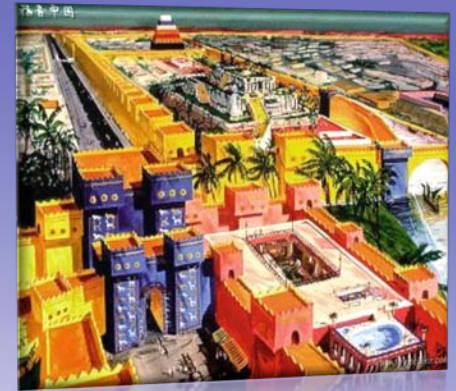
Pune capăt
păcatelor

Trăiește în
neprihănire

Rupe-o cu
nelegiuirile

Ai milă de cei
nenorociți

El a construit Babilonul și magnificele grădini suspendate pe munca silnică a celor asupriți.

Dragostea și grija față de ceilalți este parte constituantă a căii spre măreție.

ACCEPTAREA AUTORITĂȚII LUI DUMNEZEU

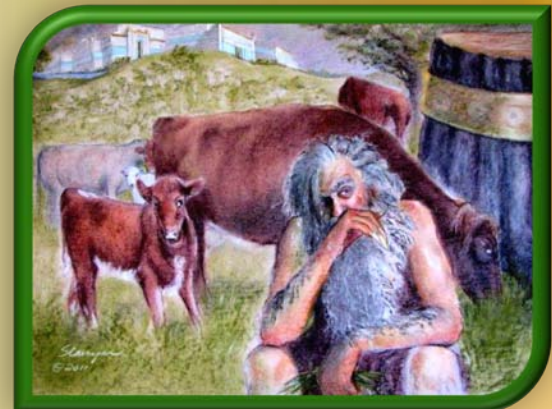
„După trecerea vremii sorocite, eu, Nebucadnețar, am ridicat ochii spre cer și mi-a venit iarăși mintea la loc. Am binecuvântat pe Cel Preaînalt, am lăudat și slăvit pe Cel ce trăiește veșnic, Acela a cărui stăpânire este veșnică și a cărui împărăție dăinuiește din neam în neam.” (Daniel 4:34)

Expresia „a ridica ochii” este folosită ca un sinonim pentru a privi la ceva (Gen. 13:10; 18:2; 22:13; 24:64), sau ca un act de închinare (Deut. 4:19; Ps. 123:1; Is. 38:14).

Dumnezeu a fost milostiv cu Nebucadnețar când acesta L-a căutat și i-a restituit rațiunea.

Acum regele a admis pe deplin ceea ce până acum voia să accepte doar parțial: Dumnezeu este Rege în veci; El este singurul Stăpân a toate.

Dumnezeu ne dă continuu șanse să Îl acceptăm ca să ne bucurăm de o relație apropiată cu El.

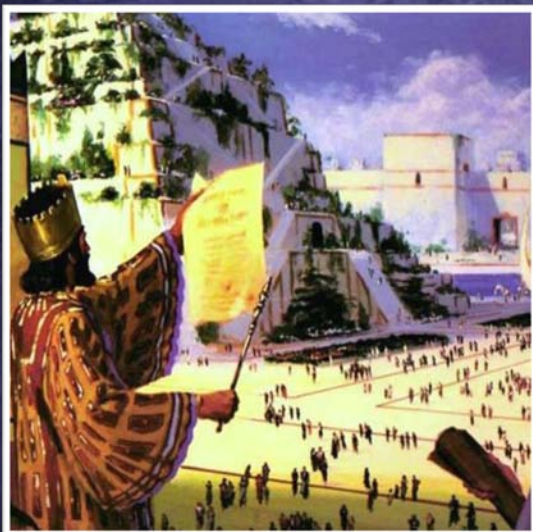
PROCLAMÂND MILA LUI DUMNEZEU

„Acum, eu, Nebucadnețar, laud, înalț și slăvesc pe Împăratul cerurilor, căci toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte și El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie!”

(Daniel 4:37)

Nebucadnețar deja L-a recunoscut pe Dumnezeu ca fiind „descoperitorul tainelor” (Dan. 2:47) și Cel ce „Își izbăvește slujitorii” (Dan. 3:28).

Apoi el L-a recunoscut pe Dumnezeu ca fiind Cel ce-i smerește pe cei vanitoși. Și-a dat vanitatea la o parte și a proclamat mila lui Dumnezeu când Dumnezeu i-a restituit rațiunea și tronul.

Convertirea lui a fost sinceră. Valorile sale s-au schimbat. Inima sa nu mai era una vanitoasă. Scrisoarea/mărturia lui se sfârșește prin laudarea lui Dumnezeu.

Experiența lui slujește drept pildă pentru cât de dăunătoare este vanitatea. Noi trebuie să-L imităm pe Hristos și să trăim în smerenie. (Filipeni 2:1-11).

Este nevoie de schimbări hotărâte. Este momentul să ne umilim inimile mândre și independente și să-L căutăm pe Domnul cât Se poate găsi...

Domnul ne cheamă să intrăm în rând. Ziua este pe sfârșite. Noaptea este aproape. Judecățile lui Dumnezeu se văd deja, atât pe uscat, cât și pe mare. Nu ni se va aproba o a doua punere la probă. Acesta nu este timpul să facem mișcări greșite. Fiecare să mulțumească lui Dumnezeu că mai avem încă o șansă de a ne forma caractere pentru viața viitoare, veșnică.